

«Molite in prosite Boga, da odvrne nesrečo!»

In mi smo zopet molili, zaupno obrnjeni proti razpelu v kotu.

Oče pa je gledal sedaj pri enem, potem pri drugem oknu na dvorišče in klet:

«Vse bo hudič vzel! ... Vidite, že čisto belo je je! Vse je pri vragu! ... Molite, kaj zijate? — Oh! oh! oh! — Potem si bomo pa ... zabili! O prekleto! Molite! Devet hudičev! — zdaj smo pa berači. O Bog, ti še odvrni nesrečo in pomagaj nam!»

V svoji razburjeni brezupnosti nas je silil k blazni molitvi, ker je bil prepričan, da smo nedolžni in nas Bog mora uslišati; sam je bil toliko zbežan, da ni bil sposoben in ker se je imel za grešnika, tudi ni upal na uspeh svoje molitve. Kadar je nevihta ponehala, smo šli ven. Oče je v hipu ocenil napravljeno škodo in hodil otožnega lica med uničenimi nasadi. Ako je po nevihti zopet zasijalo solnce, se je kljub neprijetni usodi kot vreme hitro zvedril.

«Bog je dal, Bog je vzel!» je rekel obično. «Napreži, greva orat za ajdo!» mi je rekel potem in takoj zopet začel polagati upanje in trud svojih rok naravi v naročje s tisto vernostjo in udanostjo, kot bi se ne bilo zgodilo ničesar ... (Konec prih.)

PASTUŠKIN:

DRAGA SIJE.

Zbor deklet se pogovarja,
urno se niz brdo vije,
a med njimi kakor zarja
draga sije.

Deca v slavnostnem sprevodi
jasne poje melodije,
solnce ji ob strani hodi —
draga sije.

Voz izletnikov po cesti,
rož med njimi pol kočije ...
Nje ne morejo precvesti —
draga sije.

Se vprašujejo dekleta,
deca vanjo se zamika,
v mrak zagrinja cvet do cveta
njena dika.

Ej, ljudje uganili vse bi,
a midva, ki vzrok poznavava,
ga nikomur, niti sebi,
ne izdava.

Karavon sem na sta. 157 rodel: Tefnik

